

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15000/2025
19.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Надежде Видић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Марјановић адвокат из ..., против тужене „ОТР Банка Србија“ ад Нови Сад, чији је пуномоћник Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4164/2022 од 14.05.2025. године, у седници одржаној дана 19.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4164/2022 од 14.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4164/2022 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4164/2022 од 14.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 28252/2021 од 08.02.2022. године којом је усвојен тужбени захтев тако што је утврђено да је ништав део члана 3. уговора о стамбеном кредиту за куповину непокретности бр. ...-...-... од 21.04.2008. године, којим је уговорено право банке да измени висину каматне стопе у складу са својом пословном политиком и обавезана тужена да на име законске затезне камате на износе једностраног повећања каматне стопе по означеном уговору о стамбеном кредиту исплати тужиоцу износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом од 15.03.2015. године до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 36.250,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је због погрешне примене материјалног права благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет спора је захтев тужиоца за утврђење ништавости дела члана 3. уговора о стамбеном кредиту за куповину непокретности од 21.04.2008. године којим је уговорено право банке да једнострано измени висину каматне стопе у складу са својом пословном политиком, и исплату новчаног износа у висини затезне камате на износе једностраног повећања каматне стопе.

Одлука о тужбеном захтеву за утврђење делимичне ништавости означене уговорне одредбе не одступа од правноснажних пресуда донетих у истим чињенично-правним споровима и израженог становишта ревизијског суда о ништавости такве уговорне одредбе у смислу члана 47. Закона о облигационим односима. Висина новчаног потраживања тужиоца између странака није била спорна.

Ревизијски наводи тужене да је имала право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга нису релевантни, јер се не односе на предмет овог спора.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог закона, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**